

Říká se, že každé člověk hledá lásku. Ať už vědomě, nebo nevědomě. A já si dovolím tvrdit, že jsem tuhle svoji část na několik let naprosto potlačil. Ale pěkně popořádku. Pokud pomineme všechny moje „zamilovanosti“ ze základky, kdy jsem se v 6. třídě snažil holku z vedlejší třídy sbalit na to, že jsem ji „šťouchl“ na Facebooku, nějakou reálnější „první teen lásku“ jsem stihl ještě na začátku střední. Dlouho předtím, než jsem s YouTube vůbec začal. Byla to sice záležitost jen pár měsíců, ale i tak na to období vzpomínám moc rád, protože jsem ho strávil se super osobou, se kterou jsme zůstali dodnes kamarádi. Dá se říct, že až po konci týhle „love story“ jsem se začal zajímat o YouTube a pracovat na prvním videu. A tady nejspíš trošku nastává ten „problém“, řekl bych. I když nejspíš dost záleží na úhlu pohledu.

Osobně si stojím za názorem, že je strašně těžký udržet v rozumný rovnováze soukromej život (kam spadá právě i láska), školu/práci a (v té době vedlejší) činnost, jako je tvoření na YouTube. V mých očích bohužel většinou jedna z těchto třech věcí strádá. Jelikož nepřipadalo v úvahu seknout se školou a rozhodl jsem se věnovat YouTube, který si vyžadovalo většinu mého volného času, „černej Petr“ padl na tu třetí část mě, která mi v tu dobu přišla docela nepodstatná. Jakmile jsem s natáčením začal, svůj „love life“ jsem úplně odstavil na druhou kolej.

Vůbec to prosím teď neberte, jako že se lituju a říkám, jakej velkej chudáček jsem byl a co jsem musel obětovat. Udělal jsem to vědomě, bylo to moje rozhodnutí, a sice se to asi bude většině z vás zdát dost podivný, ale vůbec mi to v životě nechybělo. Aspoň jsem si to teda myslel. V mých očích to najednou mělo samý plusej – nemusel jsem řešit žádný vztahový dramata, který jsem vídal u svých kamarádů, měl jsem mnooohem víc času na YouTube a všechny činnosti kolem a neměl jsem nic dalšího, co by mě rozptylovalo od školy. Nebudu lhát, jednou za čas se objevila nějaká osoba, která

mi trochu pomotala hlavu, ale vždycky to byla záležitost několika týdnů a nikdy jsem to nebral vážně.

Jakmile začala růst čísla mých sledujících a odběratelů, začalo také přibývat komentářů a zpráv od lidí, kteří se se mnou chtěli seznámit, psát si nebo třeba přímo zajít na kafe. A budu k vám upřímněj – ze začátku to byl super pocit. Jako mladší jsem byl většinou v těch dětských a teen láskách ten, kterej se spálil a jednoduše neměl city opětovaný. Skutečnost, že o mě najednou tolik lidí začalo projevovat zájem, pro mě pak logicky byla super a měl jsem z toho upřímnou radost.

No jo. Ale co když těch zpráv chodí pořád víc a víc? Co když to jsou zprávy od lidí, kteří už ani nejsou ze stejného města jako vy a nikdy jste o nich neslyšeli? Co když vy sami začnete o všech zprávách ztrácet přehled?

Tady podle mě nastává „ten zlom“, kterej málokdo z mých známých dokázal pochopit. Moje fotky dostávaly pořád víc a víc lajků a sdílení. Začaly mi chodit zprávy a komentáře, ve kterých mi holky i kluci doslova psali, že se do mě zamilovali. Moje blízký okolí tohle všechno vidělo, a řada známých proto nedokázala pochopit jednu věc: proč s nikým nejsem? Důvod byl docela jednoduše. Nevěděl jsem moc, jak s touhle odezvou naložit. Je mi jasný, že spousta lidí si asi říká: „Ježiši, vždyť to je super! Ty si prosím tě můžeš vybírat!“ Jenže takhle jednoduchý to úplně nebylo. Aspoň pro mě ne.

Nevěděl jsem, kde je ta „hranice“ ve psaní si s někým, kdo je můj fanoušek a zná mě jen z fotek a videí.

Nevěděl jsem, jestli mi někdo nepíše jen kvůli tomu, že mám zrovna hodně lajků u fotky.

Nevěděl jsem, jestli mi někdo nepíše jen kvůli tomu, že si skrze mě chce zvednout popularitu na vlastních sociálních sítích.

Takhle bych mohl pokračovat ještě dlouho. Jednoduše jsem si byl najednou v hodně věcech nejistej a řekl bych, že jsem začal být i trošku paranoidní. Jakmile mi někdo z mých známých, se kterými jsem delší dobu nebyl v kontaktu, začal psát a zvát mě na kafe, automaticky jsem měl podezření, že si ta osoba jen všimla, že se mi na internetu daří, a chce mě nějakým způsobem zneužít. Abych teda k sobě byl stoprocentně fér – v pár případech to tak skutečně bylo. Tuhle svoji „zmatenost“ a „nerozhodnost“ jsem potřeboval nějak vyřešit, jelikož mě ten stav dost rozptyloval a já se kvůli tomu cítil nespůj. Ve finále mě napadl jeden jediný způsob. Vzpomenout si na své přesvědčení, že škola, činnost jako YouTube a vztahy dohromady nefungují, a tuhle svoji část úplně potlačit.

